

איכתביק לציפי

מעוניינת בבחורים נחמדים מבחינה חיי צונית ופנימית כאחד. זה אומנם לא חרוץ אבל צודק.

לאהוב כמו צפרייר

השיר השלישי הוא בחאקי מהסיבה הפשוטה ש(5/33) עדיין משרת בצה"ל. וכאילו כדי להפריך את האימרה שהי מוות משתתקות כאשר רועמים התותחים. כותב הוא:

חיייל בן 20, והוא לא משועמם!!! / כי המשועמם הוא: פקיד, ג'ובניק או סתם. / נאה, מושך מאד ואין זה סוד, / מעוניין להכיר ירושלמית בערך כזאת: / יפה ועדינה, בעלת השכלה, אינטליגנציה גבוהה, / שכתף לגביה הוא אמצעי ולא מסרה / למרות שזה תמיד גם בנמצא. / מישהי ששורפה על ירושלים וחרוכה על ישראל / שאוהבת מוסיקה ובחיק הטבע להתבודד ולטייל. / שאוהבת ריקודים ו' שאוהבת לשיר / ולפעמים גם אוהבת לחוש כמו ענוג, כמו צפרייר. / והעיקר הוא ש' תזע לאהוב ולחוש גבר / שתדע לאהוב חזק ולעולם לא תישרר / שתדע מתי העת

העולם הרע / שתגן עלי כמו מיסטררה / ותסתירני במאורה / הו, זה יהיה מאורע... / אני משורר בודד שכמותי / חיים אחרים מאלה לא ידעתי / תכלת השמיים שלי לא צבעתי.

היו שם עוד בתים באמצע, אבל נאלצתי לקצר. אם את דווקא מעוניינת — על אחריותך!

חיי שעמום עשירים

המוזה נחתה לפתע גם על (4/33), שהפי גיזה אותי בחרוזים הבאים: "בידי אחזתי את העולם הזה / ולפתע

בעקבות אנטבה

מה הקשר בין מיבצע יונתן של צה"ל באנטבה לבין המדור הקטן הזה שלי? אתם חושבים שאין?

מציעה לכם להכות עם התשובה עד שתסיימו לקרוא את מיכתבו של (1/33) ש' הגיע אלי ממונטריאל. "אני בחור צעיר וחתיך, יליד ישראל, אולם נמצא כאן בקנדה שנים רבות. מהורי נפרדתי כאשר עדיין לא מלאו לי 16 שנים, ומאז איבדתי כל קשר עם ישראל. אולם אחרי מיבצע אנטבה הרגשתי משהו בתוכי, לשימחתי נתן לי משהו לפני שבועיים את עיתונכם, ואחרי שקראתי אותו כעשר פעמים החי לטתי לכתוב לך, ציפי, כדי שתסרמי את מישאלתי.

אני מבקש להתכתב עם בחורות ישראליות. הגיל אינו משנה. לעתעטה אני חושב על שום דבר רציני כיוון שאני כאן ואתן שם, אבל אני מבטיח לארח נפלא כל בחורה שתבוא לקנדה לשם ביקור או כל מטרה אחרת. אני בן 22, גובהי 182 ס"מ ונני באמת חתיך. אני מאד אוהב ספורט, מתעמל ושוהה בימק"א לפחות פעמיים בשבוע. אני עובד בתור טכנאי וגם לומד הנדסת-חשמל באוניברסיטה. יש לי דירה שכורה ומכונית, כך שכשהיא תבוא הנה נוכל לעשות הרבה טיולים. לא חשוב העונה — תמיד אמצא זמן בשבילה.

יש לי עוד הרבה לספר. למעשה, אני יכול לכתב ספרים על קורותי בקנדה. אבל על זה אכתוב כבר לנעורת שתכתובנה לי. ואם מיכתב זה יגרום לכך שנערה אחת נוספת תרד מישראל — אל תאשימו אותו. זאת אנטבה אשמה.

גם היא רוצה

אני לא יודעת מה מדהים יותר, לקבל למדורי מיכתב מקנדה או מאוניברסיטת בריאילן. ואתם יודעים מה? גם הדבר השני הגיע.

זהו וידויה האישי המזועזע של (2/33). "לא, לא עשיתי שום חטא ולא שום דבר כזה". היא נרעשת לגלות לי, רק שבר מיקרה הודמן לידי עיתונכם. זו הפעם הי ראשונה שנתקלתי בהעולם הזה (שהרק טור לא ישמע על זה). אז בין ההרצאות לעבודה חרשתי את העיתון, ואיכשהו הי געתי גם אליך. ראיתי שם כל מיני מיכתבים חמודים ומעניינים וחשבתי — למה לא? שהרי גם אני לא יפה במיוחד, גם לי אין חבר, אבל גם אני רוצה שיהיה לי חבר צמוד לריקודים, שיהיה לי עם מי ללכת לסרטים (בעיקר לקור'הוקייה). ומי שום מה, בין שאר רצונותי, יש גם רצון שאותו חבר יהיה גבוה מאד וקצת נחמד... הלו, זה אוניברסיטה?!

הוא לא צבע תכלת

לא יודעת מה קרה לאנשים. עוד לא סתיו אפילו, וכבר הם מצייפים אותי בשיי רים. כמו זה של (3/33):

"אני משורר / בודד שכמותי / בחיי ובמותי / אני רוצה נערה. קצרה, אחת לצרה / שתהיה לי חומה בצורה / מפני

מיכתב פרס

עייפות בחיי-יושואין

היתה לה תחושה, ל(9/33), שמיכתבה יהיה מיכתב-פרס. או שיש לה ניסיון חיים עשיר, או שהיא עוקבת אחרי כבר די זמן כדי להכיר את הטעם המיוחד שלי. על כל פנים, היא קלעה בול. היא היתה זוכה בפרס, אפילו בלי החרגשה המוקדמת שלה.

למה? היא מסבירה זאת יותר טוב ממני: "לא בשל המייוחד שבי, אלא ביגלל הניסיון לבטא את הדברים הקיימים אצל מישפחות רבות, המנסות להפגי את, עייפותן ברכושנות מופרזת, בלימודים ובנסיעות-לחו"ל, ללא הצלחה. כל זה רחוק ממני. אני מסתפקת בהתכתבות-לשמה". היא נשואה ואם.

היא יודעת שלא יפה ולא מקובל לומר זאת ברבים ובפומבי, "אבל כפי שהדבר קורה אצל מישפחות רבות — מתעניינים. או, אם תרצי, תקראי לזה רווייה. לי זה קרה אחרי שתי עשרות שנים של נישואים. אם מתוך שמילאתי בעניין את חובתי — גידול ילדים — כימעט מתוך קדושה לאמונה בחינוך נכון, לא התעררר בי קודם-לכן הרצון להכיר את, העולם החיצוני, מחוץ למיטת המשפחה. "אך יום אחד זה בא. לא כאן המקום למרט את הסיבות להתערורות הזאת. מאד הייתי רוצה למצוא מורקן בכתובת, אבל את גיל, היומן האישי כבר עברתי. וכדי לכתוב יש צורך בכתובת. רצוני שמאחרי הכתובת יהא אדם שיוכל להרחיב מעט את אופקי הצרים, ומכאן שעליו להיות משכיל, אך גם בעל רגישות וחמימות, אשר יוקרנו גם דרך מיכתביו". לא יודעת למה היא חששה שאעשה ממיכתבה מטעמים ומעדינים. הוא ערב ללב כמו שחוא.

מיכתב-פרס השבוע ובכל שבוע מזכה את שולחו בשיי חינוס — חבילת מוצרי איפור ותמרוקים מתוצרת חברת הדס בשווי של 200 ל"י (לפני תשלום מס ערך מסוף).

לצחוק או לבכות / שתדע ותאהב אהבות זכות / ואם את חושבת שעומדת את בדרישות / או בקרוב. בעזרת ציפי, נוכל להתראות.

אם השיר הזה לא-יכל כך משכנע, הוא מתנצל, זה מפני שאת רוב כישרון השיכ' נוע הוא מקדיש למסקדים, שיתנו לו חוסי-שה קצרה הביתה.

העיקר העניין

למי שאוהב נוסטאלגיה, הנה אחת (6/33), שהיא עוד, "מותיקות מיכתבים לרותי", והתכתבותיה הראשונות באמצעות המ' דור היו באמצע שנות החמישים. את הי חשבון המתבקש תעשו בעצמכם.

"למרות השנים שחלפו", היא כותבת, "החביבי נשאר בעיניו. לכן אני פונה אליך, מעוניינת להתכתב עם כל מי שמוכן לכתוב

אלי, (נשים וגברים). בתנאי אחד: שיהיה מעניין."

סתם צעיר

טנקיסט צעיר (בן 19), שעדיין לא יצא לו להחליט מה הוא לא אוהב במיוחד (אם כי הוא לא אוהב הכל, אך מצד שני גם לא שונא הרבה דברים) הוא (7/33). הוא מגדיר את עצמו כ-סתם צעיר, שבתכוון אהב להיות במרכז העניינים והיום הוא מעדיף להתכוון בפינה להתפוס שלווה עם זו המוצאת חן בעיניו, ולא משנה מה היא אוהבת, או איך היא נראית. כל האפשרויות פתוחות.

די צנוע בשביל שיריונר, הייתי אומרת. די צנוע בשביל נחמד

"אם הייתי תלמידה טובה, או הבנתי שקודם כל אני צריכה להציג את עצמי. אז ככה: לפני חודש סיימתי את בחינות הברגרות ולפני עוד כחצי שנה עד הגיוס לצה"ל. אותה תקופה יוצרת מין תחושה של ריקנות אצלי. אני מתנסת חיייל-צה"ל חמוד, שאוהב את החיים (אם כי קצת חוסי-הומור לא ייק), ושיהיה מוכן לקבל אותי כמו שאני".

איך היא בדיוק (8/33), היא לא מגלה. צריך גם קצת מתח בחיים, לא? אבל בלי לדעת, פרס מיוחד היא מקבלת. זה בשביל החיילים.

ים, נופים ויופי

זה נראה לו, ל(10/33) פיתרון קל, פיי תרון קל מדי, שמדפיסים את בקשתו בעיתון שאותו קוראים אנשים שהוא מעריץ ואנשים שקרובים אליו בשל פתיחות אינטלקטואלית מסיימת. אבל לא הוא האיש שיבחר מפיתרונות קלים. "להגיד איך אני רוצה לראות את הגברת שתענה לי — לא יכול. אני פשוט לא יודע. אבל ברור שארצה אחת שאינה, שיהיה לי טוב-טוב, עדיף לומר, במחיצתה". הוא כמעט בן 23. על סף שיחרורו מצה"ל הוא מתעניין באמנות ומצייר, סוריאליזם בעיקר. אוהב את הים, נופים ובעיקר יופי. מנסה למצוא יופי בכל דבר. מבחינת אופי, הוא סבור, הוא קצת ביישן וקצת סגור וחוזן מזה לא בא לו להוסיף. אחר-כך, בטח, יהיו לו טענות שלא הבינו אותו.

פצצה לא-רגילה

"מה אומר ומה אספר?" שואלת אותי (11/33), כשבמצא יש לה כליכך הרבה מה להגיד, אבל היא לא יודעת למי. "חזרתי לפני כשבוע מסויל-מאורגן ב' אירופה, עייפה, מלאת-חוויות ומאוששת. לפתע, בחורי ארצה, נזכרתי שיש לחזור לחיים השיגרתיים. דהיינו: בית ריק, עבוי דה ושיי-מירוס! אולי דרכך אמצא גבר (במלוא מובן המילה) גרוש, כמנני, או אולי אפילו אלמן, שבכיתוב הארבעים פלוס, שעמו אוכל לחלוק את חוויותי בשעותינו הפנויות.

"כן, העיקר כמעט נשכח. גילי הוא 35. פצצה לא רגילה, גובה 170 ס"מ, בקיצור, אחת לעניין!"

בובליה, בזמן שלא היית כאן — השתנו היסימאות, הפצצות יצאו מהמודה. היסימ מה עכשיו היא: שייג'עו!

מיכתבים לפורטום במדור זה יש לשלוח לפי הכתובת: מיכתבים לציפי, ת.ד. 136, תל-אביב. מיכתבים למכותבים במדור יש לשלוח לכתובת הנ"ל במעטפה כפולה. במעטפה הפנימית יש לציין את מספרו הטידורי של המכתב בלבד. המעטפה הפנימית חייבת להיות מבויללת בבול בערך של 45 אגורות. מיכתבים בלתי מבויללים לא יישלחו לתועדתם.

אף אחד לא מכיר את פניך כמוך

חוץ מאתנו - adas

תכשירי ופוי לזוכים במדור